

FARUK YİĞİT ARAZ

*Yüreklerimiz ki
artık taşımaktan
ve mana yüklemekten
yorulduğumuz
birer mahzendir.*

İÇİMDE İNTİHAR KORKUSU VAR

hayykitap
EDEB/YAT

İçimde İntihar Korkusu Var

Faruk Yiğit Araz

Hayykitap - 773
Edebiyat - 145

İçimde İntihar Korkusu Var
Faruk Yiğit Araz

Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-7909-80-8
1. Baskı: İstanbul, Ekim 2020

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çöğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İçimde İntihar Korkusu Var

Faruk Yiğit Araz

*İlk önce kitabı okudum sonra insanı.
Ama en çok insanı.
Çünkü bütün kitaplar insanı anlatmaktan
ve anlamaktan söz ediyordu.*

Faruk Yiğit Araz

1993 Muş doğumludur. Muş Alparslan Üniversitesi çıkışlıdır. Muş Yazarlar ve Şairler Derneği kurucu üyesidir. Diğer yayınevlerinden *Ah Bin'el Rab* ve *Yaşamak Yutkunmaktır* adlı kitapları yayımlanmıştır.

Hayykitap'tan yayımlanan kitapları:

İçimde İntihar Korkusu Var, Ekim 2020

Hiç-im, Nisan 2019

İçinize Dönün, Ekim 2017

Hiç, Ocak 2017

Vav Uğruna, Ekim 2015

*“Hangi dağ efkârlyysa oradayız,
Perişan edilen her şey bizimdir.”
Ahmet Telli*

*“Yazıyorum çünkü
içimde susturamadığım bir ses var.”
Sylvia Plath*

İçindekiler

Önsöz.....	11
Anlaşılmak Üzerine	14
Ya Kelebekler de İntihar Ediyorsa?	17
Yaşamak Direnmektir	20
Ölümün Sermayesi	22
Hayatın İşçileri	29
Vefa	34
Seviyorum Abi.....	41
Yüreklerimiz, Ki Artık.....	47
Neydi Bizi Birleştiren?	48
İçimde İntihar Korkusu Var.....	54
İnsan Yaşarken Ölüyor	57
Hayat Tereddüttür	64
Hepimiz Güzeliz Biraz	69
İncecikten Bir Kar Yağar Yağar Füsün, Füsün Diye.....	71
Toprak Unutturur	76
Aysel Yaşıyor	80
Olmuştur Size de.....	85
Efendim Abi... ..	87
Neden Yaptın?.....	91
Size Verecek Kızım Yok.....	96
Allah Kaybedenlerle Beraberdür	104
Allah'a Sığınırım	108
Herkes Bir Fikrin Kölesidir	109
Geri Dön Nezaket!.....	115
Kimse Etmedi, İnsanın İnsana Ettiğini	118
Çayın Hatırı	124

Önsöz

*“Herkes gibi günlük sevinçlerin,
Heyecanların akışına kapılıp gidemez miyim?
Neden olaylar benim üzerimde silinmez izler bırakıyor?”*

Oğuz Atay

“Her şey ben yaşarken oldu, bunu bilsin insanlar.”¹ Duyguları mutlak suretle değişkenlik gösteren bir ruhum var benim. Her ne olursa olsun, bu dünyada bahtiyarlığa kavuşan son insan dahi olsam, içimi kemirip duran acılarım var. Geçen altı kitapta “yirmi altı” yaşıma kadar ne sığdırdıysam onu aksettirmeye çalıştım. Gerek gördüklerimden, gerek yaşadığımdan, gerekse yaşamak istediklerimden dem vurdum. Kendimi ifade etmekte güçlük çeksem de, içimi kemirip duran o sancıları bir nebze dahi olsa atmanın rehaveti içindeyim. Budur bahtiyarlığım bu dünyada. Ama bununla bitmiyor. Gezgini bir kâşif gibi kalbimdeki arayışlarımı tamamlanınca, kayda değer bir şeyler kalmayınca, mistik gibi dram seyyahlığına, başka insanların hayatlarına, kalbine, içine bakma, oraya dokunma, oturup o kalbin eşliğinde hikâyesine şahitlik etme isteğim arttı. Kendi hayatımı bırakıp bir başkası olabilmenin mücadelesi bu kitabın önsözüne getirdi beni.

Gün geçtikçe, bir şeyler yeni yeni deşmeye başlıyor içimi. Günler, elinde bıçakla, kalbimin üstünde inatla atmaya çalışan

¹ İsmet Özel

deliğe sürüp duruyor; yeni acılar görmeye, yeni insanlar tanımaya, başka hayatlara dokunmama gayret ediyor. Bu nedenle durmaya çalışsam da, “bitti” deyip, iç çekip rehavete kavuşsam da, dışarıda benden çokça olduğunu görmenin vermiş olduğu hırs, beni inatla yazıya bağlıyor. Bir şeyler sanki “bunu yazmalısın” diye kafamın içine emirler savuruyor. Gönlü gönlüme degen insanları, omuz omza çarpıştığım insanların da hayatlarını anlatmam, onları da dökmem ve onlara da “çok iyi geldi” dedirtmem gereken hikâyeler, konular var.

Yakama yapışan kelimelerin tehditlerinden, nefes darlıklarından ve artık tahammül bile edemediğim hayatların gözümün önünde eriyip gitmesinden bizar olmanın getirmiş olduğu haşyet ile anlatacağım.

Öldükten sonra bana, “gençliğini nerede harcadın, ne yaptın?” diye sorduklarında, “Mushaf ile aynı görevi üstlendim, hayatı, dünyayı ve insanları anlatmaya gayret ettim,” demek istiyorum.

Gözlerine bakamadığım kadınlar, sigara dumanından parmak uçları ve bıyıkları sararan adamlar, güzelliği yüzünden yalnız kalan genç kızlar, cesaretsizliği yüzünden yalnızlıktan çürüyen adamlar, bir bardak çayın sükûnetine sığınan insanlar, sevdiğine kavuşamayanlar, uyuyamayanlar, kaygılı olanlar, kaybolanlar, gidemeyenler, beni derdine ortak edenler, “bir kitabında bana da yer ver,” diyenler ve “anlatsam roman olur,” diye iç çekenler için yazıyorum.

İslamcı değilim, komünist değilim, sosyalist değilim, faşist değilim. Kısacası “ist” ile biten hiçbir şey değilim ben. Göğsümü ezen, çukurlaştıran kelimeler ve cümlelerden kurtulmaya çalışan bir insanım sadece. İçimde insanlığa dair ukde kalan

her şeyi, yeryüzünde mükellef olmuş bir memur gibi anlatma gayreti içinde olan herhangi biriyim.

“Acım var,” diyen herkes benimdir, bendendir.

Yazacaklarım, sıyrılmaya çalıştığım acılarımdır.

Anlaşılmak Üzerine

*“Beni hemen anlamalsın, çünkü ben kitap değilim,
Çünkü ben öldükten sonra kimse beni okuyamaz.
Yaşarken anlaşılmaya mecburum.”*

Oğuz Atay

Çocukluğumdan bu yana değişmeyen ve ruhumda daima sabitlenmiş olan tek özellik, aykırı olmak fikri ve fiili. Sıradan bir insan olmanın sıradanlaşmasına hemhal olamamanın üzüntüsü fazlası ile mevcut üzerimde. Daima aykırı olma, fikirlerin karşıtlığı, muhabbetlerin konusu, sevginin gayesi, dostluğun tanımı, insanların üniformalarını kuşanıp her sabah aynı yolları arşınlayıp geri dönmesi, kahkahaların altında uzunca gizlenmeye çalışan acılar, ikili ilişkiler, bedeller daima başka başka tanımlandı bende. Aykırı olma fikri mi beni bugün kitapla buluşturdu yoksa kitapla iç içe olma fikri mi beni aykırı yapmaya çalıştı bilemiyorum ama bildiğim bir şey var, bu çağın yabancısı olmanın şaşkınlığı içerisindeyim.

İfade etmek istediklerimin bende ne denli derin yaralar bıraktığını karşımdakine yansıtamamanın çaresizliği içerisindeyim.

Ortada bir anlamsızlık mevcut, bu bariz. Belki de ben kendimi anlatamıyorum. Şunu da iyi biliyorum ki, empati duygusu her insan tarafından daimi suretle yaşansa, yeryüzünde anlatılacak tek bir acı ve tek bir keder kalmaz.

Ben empati kurmak ve o acının sahibi olmak istiyorum. Tüm hücrelerimde bunu yaşamak ve beyin fonksiyonlarımın acı dışında

“Ben yüreğini yitirmiş bu zamandan korkuyorum.”

Füruğ Ferruhzad

Evde kalmış genç kızların, oğlu askerde şafak sayan annelerin, sevdiğini binbir ümit ile bekleyenlerin, kapısını doğru insana açmak için perde arkalarında gizlenen bakirelerin, Mushaf’ı anlamak ve anlatmak gayreti ile medreselerin karanlık odalarına çekilip ezberledikleri her ayeti daha ilk günmüş gibi okuyan genç kızların, bodrum katlarının rutubetli, sigara kokusu sinmiş duvarlarının arasında tekstil işçiliği, nakkaşlık yapan, meslek öğrenebilmek için direnen gençlerin taşıdığı yüreklerdir yüreklerimiz.

Yüreklerimiz ki artık taşımaktan ve mana yüklemekten yorulduğumuz, ağır işçilik ile bedeller ödediğimiz birer mahzendir.

Gördüklerimizin ürperti ve şaşkınlığı ile ayak uydurmaya çalışırken çağın gürültüsüne, üzerimizden bir türlü atamadığımız acemilik dolanıp duruyor ayaklarımızımıza.

İçimizde bir intihar korkusu...

İçimde bir intihar korkusu...

hayykitap

24 TL

KDV'DEN MUAFTIR

ISBN: 978-625-7909-80-8

9 786257 909808